

RESUM DE JURISPRUDÈNCIA

TRIBUNAL DE JUSTICIA DE LA UNIÓ EUROPEA

GRAN SALA

1. [Sentència](#) de 5 de desembre de 2023, de la Gran Sala del Tribunal de Justícia de la Unió Europea, en matèria de **protecció de dades de caràcter personal**. (C-807/21).

El TJUE resol la qüestió prejudicial plantejada sobre la interpretació de l'article 83, apartats del 4 al 6 del Reglament 2016/679/UE, relatiu a la protecció de les persones físiques pel que fa al tractament de dades personals i a la lliure circulació d'aquestes dades, presentant en el marc d'un litigi suscitat entre una societat immobiliària amb domicili fiscal a Berlín (Alemanya) i la Fiscalia de Berlín en relació amb una multa imposada d'acord amb l'article 83 en consonància amb els articles 5, apartat 1, lletres a):b) i e) i article 6 i article 25.2 d'aquest Reglament.

La qüestió plantejada fa referència a una sanció imposada, d'acord amb el règim sancionador, al responsable del tractament de dades de caràcter personal i en aquest sentit, el TJUE afirma que, en relació amb les potestats de les autoritats de control en matèria d'adopció correctives, d'imposició de sancions, i la imposició d'una multa administrativa a una persona jurídica en la seva condició de responsable del tractament de dades, no cal que la sanció econòmica hagi estat imposada prèviament a una persona física.

Així mateix, assenyala que permetre als estats membres que estableixin unilateralment aquesta exigència seria contrari a la finalitat del RGPD i podria debilitar l'efectivitat i el dissuasiu de les multes. És necessari per a la imposició d'una multa que existeixi un comportament intencionat o negligent del responsable del tractament. I, a més, és imprescindible com a requisit per a la imposició d'una multa la consideració de la culpabilitat en la comissió de la infracció.

2. [Sentència](#) de 21 de desembre de 2023, de la Gran Sala del Tribunal de Justícia de la Unió Europea, en matèria de **contractació administrativa**. (C-66/22)

El TJUE resol les qüestions prejudicials plantejades i interpreta l'article 57.4, paràgraf 1r d) de la Directiva 2014/24, en el marc del litigi suscitat per l'adjudicació d'un

Àrea de Presidència
Secretaria General

contracte públic a favor d'un licitador que havia infringit la normativa reguladora del dret de la competència.

El TJUE afirma que és contrari al dret de la Unió una normativa nacional que limiti l'exclusió d'un licitador quan hi hagi indicis que s'ha comès una conducta contrària a la competència.

Així mateix, considera que tampoc és conforme al dret de la Unió la normativa que atribueix únicament la decisió d'exclusió a aquests licitadors a l'autoritat nacional de defensa de la competència. És exigible sempre la motivació de la decisió del poder adjudicador sobre la fiabilitat de l'operador econòmic.

3. [Sentència](#) d'11 de gener de 2024, del Tribunal de Justícia de la Unió Europea, en matèria de **crèdit al consum** i s'estudia la qüestió prejudicial en relació amb l'article 8 de la Directiva Europea 2008/48. (C-755/22)

Segons l'esmentada sentència un contracte de crèdit en el qual l'entitat financera que el va concedir no va avaluar de forma adequada la solvència del prestatari podrà ser declarat nul encara que el contracte ja hagi estat complert per al consumidor.

És a dir, que segons el TJUE afirma que l'incompliment de l'obligació del prestador de comprovar la solvència del consumidor no es pot esmenar pel «sol fet que s'hagi complert íntegrament el contracte de crèdit» i, a més, estableix que el fet que el consumidor no hagi formulat cap objecció contra aquest contracte resulta irrellevant.

Per tant, el dret europeu no s'oposa a la nul·litat del contracte en aquest tipus de causa quan el dret nacional així ho contempla.

El present cas, presentat per un recurrent txec, tracta una qüestió prejudicial que té per objecte la interpretació de l'article 8 de la Directiva 2008/ 48 UE, en la qual literalment es regula que "els prestadors han de tenir la responsabilitat d'avaluar individualment la solvència del consumidor".

En el cas particular que s'analitza un particular txec va subscriure un crèdit que va reemborsar, abonant també els interessos, sense formular cap objecció. Posteriorment, un tercer, una societat a la qual el creditor havia cedit els seus crèdits va portar als tribunals la societat prestadora en considerar que no s'havia avaluat correctament la solvència del consumidor, per la qual cosa al seu judici procedia la devolució de la diferència entre l'import del principal i l'import retornat pel consumidor més els interessos legals de demora.

L'òrgan judicial es va preguntar si un prestador pot ser sancionat en el supòsit que l'incompliment de l'obligació d'avaluar la solvència del consumidor no hagi suposat perjudici per a aquest últim.

El TJUE afirma que de l'article 8 de la Directiva Europea 2008/48 es desprèn que el prestador està obligat a avaluar correctament la solvència del consumidor ja que la seva finalitat és la de protegir el prestatari per evitar el sobre endeutament o la insolvència com a conseqüència d'una incapacitat per poder retornar el crèdit, i aquesta situació financera també es pot produir després del reemborsament del crèdit.

En aquest sentit, la sentència entén que l'article 8 de la Directiva 2008/48 pretén, a més de protegir els consumidors davant el risc, responsabilitzar els prestadors i evitar la concessió de crèdits a consumidors insolvents. Així, qui incompleix podria ser sancionat amb la nul·litat del contracte de crèdit al consum i la pèrdua del dret al pagament dels interessos si existeix una norma nacional que així ho contempli.

TRIBUNAL CONSTITUCIONAL

PLE

4. [Sentència 169/2023](#), de 22 de novembre, del Ple del Tribunal Constitucional. Qüestió d'inconstitucionalitat contra un apartat d'un precepte de la **Llei 13/2011, de 27 de març, de regulació del joc**.

El TC, per unanimitat, declara la pèrdua sobrevinguda de l'objecte de la qüestió d'inconstitucionalitat plantejada pel TS en relació amb l'article 7.2 de la Llei 13/2011, de la regulació del joc, ja que després de presentar-se l'esmentada qüestió d'inconstitucionalitat es va aprovar la Llei 23/2022, de 2 de novembre, que modifica la Llei de regulació del joc. L'únic article d'aquesta nova llei va introduir en el text originari de la Llei 13/2011 un article 7 bis relatiu als principis generals per a la publicitat, promoció i patrocini de les activitats de joc en el qual es contenen algunes pautes o criteris als quals ha d'atendre el reglament a l'hora de desenvolupar el que regula la llei.

5. Sentència de 15 de gener de 2024, del Ple del Tribunal Constitucional. **Recurs d'empara**.

El Ple del TC ha resolt el recurs d'empara interposat per A.R.R., diputat del grup Unidas Podemos en la XIV legislatura, en el qual impugnava la condemna a presó que li va imposar la Sala Penal del TS per un delictes d'atemptat a l'autoritat.

El recurrent va invocar el dret a la imparcialitat judicial (article 24.2 de la CE), amb el fonament que, en resposta a la seva afirmació en l'ús del dret d'última paraula que acudiria al TC i al Tribunal Europeu de Drets Humans si resultava condemnat, la sentència condemnatòria afirma que l'al·legació resulta inapropiada per ser evident que les resolucions judicials poden ser impugnades conforme a la llei i que això no pertorba l'exercici d'acció judicial.

En aquest sentit, el TC conclou que aquesta resposta no acredita una suposada enemistat de l'òrgan judicial envers el recurrent ni un eventual perjudici respecte de la seva responsabilitat penal.

El demandant també al·lega vulneració al dret a la presumpció d'innocència. El TC afirma que no s'ha vulnerat aquest dret constitucional ja que es va considerar acreditada en el procediment penal l'autoria dels fets que se li imputaven a partir de la declaració de la víctima amb especial incidència sobre els elements que corroboren la seva credibilitat.

Pel que fa a l'al·legació del fet que s'havia vulnerat el dret de reunió, el TC considera que la conducta enjudiciada, pels mitjans violents emprats i per emmarcar-se en una dinàmica d'usos d'agressions físiques als agents policials per part d'alguns dels participants en aquesta concentració, no s'enquadra dins de la protecció pròpia d'aquest dret, doncs només les reunions de caràcter pacífic queden garantides pel dret de reunió.

Això no obstant, el Ple conclou que s'ha vulnerat el dret del recurrent a la legalitat penal (article 25.1 de la CE), des de la perspectiva del principi de prohibició d'interpretació extensiva o analògica dels preceptes sancionadors, la interpretació feta en les resolucions judicials impugnades de la normativa penal, conforme a la qual la pena de presó a imposar d'un mes i quinze dies, encara que sigui obligatòria la seva substitució per altres penes de menor incidència lesiva en els drets dels condemnats –en aquest cas de multa– perviu de manera autònoma possibilitant l'aplicació de les conseqüències accessòries penals i extra penals vinculades a la pena de presó.

La sentència precisa que l'estimació del recurs determina la nul·litat de les resolucions impugnades en l'exclusiu extrem relatiu al fet que en l'apartat primer de la decisió de la sentència condemnatòria es fa referència a que se li imposa una

«pena de presó d'un mes i quinze dies, amb l'accessòria d'inhabilitació al dret de sufragi passiu durant el temps de la condemna», i ha de mantenir-se únicament la menció que la pena imposada «és la pena de multa de noranta dies amb quota diària de sis euros».

També es destaca que cap consideració pot fer-se a l'eventual afectació que en els drets fonamentals del recurrent es pugui derivar la pèrdua de la condició de diputat en aplicació de l'article 6.4 de la LOREG acordada per la presidenta del Congrés dels Diputats, ja que, encara que prengui com a pressupòsit legal necessari la condemna per sentència ferma a pena privativa de llibertat, no s'imposa en el context del procés penal que ha donat lloc al recurs, ni per cap òrgan judicial de la jurisdicció penal, per la qual cosa la seva constitucionalitat ha de ser resolta en el recurs d'empara parlamentari interposat pel demandant.

Aquesta sentència no va ser aprovada per unanimitat i presenten vots particulars els magistrats Ricardo Enríquez, Enrique Arnaldo, César Tolosa i la magistrada Concepción Espejel, que consideren que s'hauria d'haver desestimat íntegrament el recurs d'empara.

6. Sentència de 19 de gener de 2024, del Ple del Tribunal Constitucional. **Recurs d'empara en matèria de drets dels diputats del Grup Parlamentari Popular en relació amb el Reial decret llei 36/2020, de 30 de desembre**, per la qual s'aproven mesures extraordinàries per a la modernització de l'Administració pública i per a l'execució del Pla de recuperació, transformació i resiliència.

El TC, per majoria, ha desestimat el recurs d'empara interposat pel Grup Parlamentari Popular del Congrés dels Diputats contra l'Acord de la Presidència de la Mesa del Congrés dels Diputats, de 4 de febrer de 2021, pel qual es va denegar la convocatòria extraordinària de la Mesa plantejada respecte de la còpia del Dictamen elaborat per la Comissió Permanent del Consell d'Estat en relació amb el RDL 36/2020, de 30 de desembre, pel qual s'aproven mesures extraordinàries per a la modernització de l'Administració pública i per a l'execució del Pla de recuperació, transformació i resiliència.

El Grup Parlamentari Popular va remetre dos escrits als òrgans de govern del Congrés dels Diputats on denunciaven la vulneració dels seus drets com a parlamentaris, per no haver comptat amb el Dictamen del Consell d'Estat elaborat amb motiu de l'aprovació de l'RDL 36/2020, de 30 de desembre, ni en el moment de la convalidació de l'esmentat RDL ni durant la seva tramitació com a projecte de llei, en considerar que això lesionava l'exercici de les seves funcions com a parlamentaris, en haver-se'ls negat un antecedent que consideraven necessari i

imprescindible tant per a la convalidació del RDL 26/2020, de 30 de novembre, com per a la seva tramitació com a projecte de llei.

El TC considera, a l'hora de desestimar el recurs d'empara, que:

- a) Els acords de la Mesa del Congrés dels Diputats impugnats, que van respondre als diputats Populars i que negaven la petició del Dictamen del Consell d'Estat estaven prou motivats, per la qual cosa no va apreciar la vulneració dels drets dels recurrents regulada a l'article 23.2 de la CE, ni en el moment de la sol·licitud ni en el moment de la convalidació de l'esmentat RDL.
- b) Els acords de la Mesa del Congrés dels Diputats que responen a les sol·licituds del Congrés dels Diputats es fonamenten en l'article 151.1 del Reglament del Congrés dels Diputats, que regula el procediment de convalidació o derogació d'un reial decret llei i que exigeix únicament, per a votar-ne la convalidació o derogació, que s'hagi publicat al BOE; no sent de cap manera preceptiva ni condició per a la validesa del procediment, la remissió al Govern d'altres documents ni informes que no hagin estat recaptats amb motiu de la seva aprovació.

Aquesta sentència no va ser aprovada per unanimitat; han presentat vots particulars els magistrats Ricardo Enríquez Sancho, Enrique Arnaldo Alcubilla i César Tolosa Tribiño i la magistrada Concepción Espejel Jorquera, els qui consideren, coincidint amb la postura del Ministeri Fiscal, que s'hauria d'haver estimat el recurs d'empara, declarant la vulneració dels drets dels diputats del Grup Parlamentari Popular a l'exercici de les seves funcions representatives (ius in officium) integrat en el dret fonamental recollit a l'article 23.2 de la Carta Magna.

7. Sentència de 19 de gener de 2024, del Ple del Tribunal Constitucional. **Recurs d'inconstitucionalitat en relació amb la convalidació del Reial decret llei 16/2021, de 31 de març.**

El TC, per majoria, desestima el recurs d'inconstitucionalitat interposat per més de cinquanta diputats i diputades del Grup Parlamentari VOX contra l'RDL 16/2021, de 3 d'agost, pel qual s'adopten mesures de protecció social per fer front a situacions de vulnerabilitat social i econòmica, i que modifica l'RDL 11/2020, de 31 de març, pel qual s'adopten mesures urgents complementàries en l'àmbit social i econòmic per a fer front a la COVID-19.

La raó de la desestimació és la pèrdua de l'objecte del recurs, respecte de les al·legacions substantives lligades al dret de propietat i al dret a la tutela judicial

efectiva, ja que durant la vigència de la norma impugnada, no només se n'han esgotat els efectes, sinó que ha estat expressament derogada.

Aquesta sentència no va ser aprovada per unanimitat; van presentar vots particulars els magistrats Ricardo Enríquez Sancho, Enrique Arnaldo Alcubilla i César Tolosa Tribiño i la magistrada Concepción Espejel Jorquera.

TRIBUNAL SUPREM

SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

8. [Sentència 1389/2023](#), de 3 de novembre, de la Secció 1a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem, sobre la **doctrina jurisprudencial del recurs de revisió contenciós administratiu**.

El TS ha establert la doctrina del recurs de revisió contenciós administratiu i en aquest sentit assenyala:

- A) Que, respecte a la naturalesa jurídica, és un remei processal de caràcter extraordinari i excepcional de rescissió de sentències fermes, per l'aparició de determinades causes sobrevingudes, greus i extrínseques al mateix procés judicial que va donar lloc a la sentència.
- B) Per tant, per la seva naturalesa, aquesta modalitat impugnatòria no concedeix una nova instància ni es pot utilitzar com a segona oportunitat.
- C) Només es pot aplicar als supòsits previstos a l'article 102.1 de la LRJCA, si bé després d'aquesta sentència es recobren "els documents decisius, no aportats en el corresponent procediment per causa de força major o per obra de la part en favor de la qual s'hagués dictat la sentència recorreguda en revisió".
- D) Respecte al termini, es remet a l'article 512 de la LEC, en el sentit que: un primer termini per interposar el recurs de revisió és de 5 anys a partir de la data de la sentència ferma recorreguda i, un altre segon termini, és de tres mesos a partir de la data en què es van descobrir els documents decisius, el suborn, la violència o el frau o en què s'hagués declarat o reconegut la falsedat.
- E) Aquests terminis es computen de data a data i, a més, s'exigeix que es compleixin escrupolosament atesa la naturalesa jurídica excepcional d'aquest tipus de recurs judicial.

9. [Sentència 1599/2023](#), de 29 de novembre, de la Secció 4a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem, en matèria de **procediments administratiu sancionador**.

El TS estima el recurs de cassació interposat i, en conseqüència, anul·la la sentència dictada pel TSJ de Madrid contra l'Ordre de la Conselleria d'Economia, Ocupació i Competitivitat dictada en un expedient sancionador per incompliment del que disposa la Llei sobre drogodependències i altres trastorns addictius, que va imposar al recurrent una multa econòmica de 60.102 euros, declarant nul·la de ple dret l'esmentada ordre.

La nul·litat es deriva del fet que el TS estima que, en aquest cas, s'ha infringit el procediment administratiu sancionador, en afirmar que és imprescindible que l'instructor de l'expedient notifiqui a l'interessat, amb antelació suficient, el començament de la realització de les proves admeses (en aquest cas la testifical).

A més, assenyala que aquesta comunicació ha de comprendre la indicació del lloc, data i hora en què es practicarà, així com la informació de la possibilitat de nomenar tècnics que l'assisteixin durant la pràctica de qualsevol prova (en aquest cas més, en tractar-se d'una prova testifical).

10. [Sentència 1638/2023](#), de 5 de desembre, de la Secció 4a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem, en matèria de **funció pública**.

El TS desestima el recurs d'interès cassacional contra la sentència dictada pel TSJ de Madrid, que va confirmar en apel·lació la sentència del Jutjat Contencios Administratiu núm. 33, que va declarar el dret d'un funcionari a la prolongació del servei actiu en assolir la jubilació per edat, per aplicació del silenci administratiu positiu.

La qüestió que es planteja en aquest cas és el règim jurídic aplicable al silenci administratiu en els casos de sol·licitud per part dels funcionaris de la prolongació del servei actiu una vegada complerta l'edat legal per a la seva jubilació.

El TS, en recurs d'interès, estima que en aquest cas és d'aplicació el silenci administratiu positiu com a conseqüència de l'aplicació de les regles generals de la LPAC sobre el termini màxim per resoldre i el sentit del silenci, que només es pot enervar per una norma jurídica amb rang de llei, inexistent en aquests moments; així mateix, assenyala que no és d'aplicació en aquest cas l'article 2.k) de l'RD 1777/1994, ja que es tracta d'una disposició reglamentària que és anterior al

reconeixement de la possibilitat de romandre en el servei actiu en assolir l'edat legal de jubilació i, que, per tant, no ho va poder preveure.

11. [Sentència 1699/2023](#), 13 de desembre, de la Secció 4a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem, en matèria de **funció pública i incompatibilitats**.

Els antecedents d'aquesta sentència es remunten a la sentència dictada pel Jutjat Contenciós Administratiu núm. 14 de Barcelona, que no va admetre a tràmit, per manca d'activitat impugnable, el recurs contenciós administratiu interposat contra la desestimació presumpta de la sol·licitud de compatibilitat amb una activitat privada formulada per un mosso d'esquadra.

El TSJC va estimar el recurs d'apel·lació, va estimar la demanda, va anul·lar la sentència d'instància i va atorgar la compatibilitat amb les limitacions pertinents.

El TS va estimar el recurs de cassació promogut per l'Administració autonòmica, va anul·lar la sentència del TSJC i, en estimar el recurs d'apel·lació, anul·la també la sentència del Jutjat de la no admissió a tràmit de l'esmentat recurs contenciós administratiu.

El tema que aquí es planteja és si és possible o no atorgar la compatibilitat per a un segon lloc de treball d'activitat privada quan s'està tramitant un canvi de destinació del funcionari sol·licitant de la compatibilitat.

El TS assenyala que en aquest cas es poden donar dues solucions: o l'interessat retira la sol·licitud de compatibilitat i, després, fa una nova sol·licitud des de la nova destinació; o comunica a l'Administració el canvi de destinació, perquè decideixi sobre la compatibilitat valorant les funcions de la nova destinació. Si no ho fa, la sol·licitud decaurà i podrà instar-la de nou i, si fos atorgada sense haver valorat les funcions de la nova destinació, quedarà sense efecte per aplicació de l'article 14.3 de la Llei 53/1984, de 26 de desembre, d'incompatibilitats del personal al servei de les administracions públiques.

12. [Sentència 1697/2023](#), de 14 de desembre, de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, en matèria de **memòria històrica**.

El TS desestima el recurs de cassació interposat per la Plataforma Ciutadana en defensa de la Creu i confirma la sentència del TSJ de la Comunitat Valenciana que, al juny de 2021, al seu torn, va confirmar la sentència dictada pel Jutjat Contenciós Administratiu núm. 1 d'Elx, al novembre de 2018, en un procediment especial per a

la protecció de drets fonamentals contra l'acord adoptat pel Ple de l'Ajuntament de Callosa de Segura, de 26 de gener de 2017, que va rebutjar una proposta del grup del PP per conservar un monument de la Creu.

El TS afirma que en aquest cas estem davant d'un monument religiós –la Creu– que conté elements que impedeix reconèixer-lo en valor neutral com a mer símbol artístic-religiós ja que en realitat el fet que s'hi contingui una relació de morts de només un dels bàndols de la Guerra Civil espanyola «suposa una exaltació de la sublevació militar de la Guerra Civil i de la Dictadura».

Així mateix, es remet a sentències anteriors, com a la sentència del TSJ de Galícia, de 5 de febrer de 2015, i a la sentència del TSJ de Navarra, de 19 de setembre de 2014, que van tractar temes similars al d'aquest procediment.

13. [Sentència 1712/2023](#) de 18 de desembre, de la Secció 2a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional en matèria de **plusvàlua**.

El TS desestima el recurs de cassació contra la sentència del TSJ d'Andalusia, que va desestimar el recurs d'apel·lació contra la sentència dictada pel Jutjat Contenciós Administratiu núm. 5 de Còrdova, que, al seu torn, va desestimar el recurs contenciós administratiu interposat contra la desestimació presumpta de l'Ajuntament de Cabra del recurs de reposició interposat contra la liquidació de l'impost sobre l'increment del valor dels terrenys de naturalesa urbana (plusvàlua).

La qüestió que aquí es planteja és la de la liquidació ferma de l'esmentat impost municipal per no haver estat recorreguda en temps. En aquest sentit, estableix que, d'acord amb el que va dictar la STC 182/2021, de 26 d'octubre, les liquidacions provisionals o definitives de l'IIVTNU que no hagin estat impugnades a la data de dictar-se l'esmentada sentència, no podran ser impugnades amb fonament en la declaració d'inconstitucionalitat efectuada en la mateixa, de la mateixa manera que tampoc podrà sol·licitar-se amb aquest fonament la rectificació a la qual fa referència l'article 120.3 de la Llei general tributària, d'autoliquidacions respecte a les quals encara no s'hagi formulat la sol·licitud al temps de dictar-se la sentència del Tribunal Constitucional, això és, a data de 26 d'octubre de 2021.

14. [Sentència 1718/2023](#) de 18 de desembre, de la Secció 2a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional en matèria de **procediment econòmic administratiu**.

El TS estima el recurs d'interessos interposat per l'obligat tributari contra la sentència del TSJC, promogut contra resolució del TEAR que va estimar parcialment les reclamacions econòmiques administratives acumulades, interposades contra l'acord dictat per l'AEAT, pel concepte de l'IRPF, dels exercicis 2009 al 2012, i contra l'acord d'imposició d'una sanció per infracció tributària, declarant que procedeix retrotraure les actuacions, perquè el tribunal d'instància planteja la possible caducitat del procediment sancionador, de conformitat amb el que disposa l'article 33.2 de la LJCA i, perquè un cop s'hagi evacuat aquest tràmit, dicti de nou sentència.

La qüestió que es planteja en aquest cas és determinar si la caducitat apreciada en un recurs que està relacionat amb un altre, posa el tribunal en el deure d'analitzar si s'ha produït o no la caducitat del segon, d'acord amb l'article 33.2 de la LJCA. En aquest sentit, afirma que en els supòsits en què hi hagi indicis suficients que s'ha produït la caducitat, el tribunal d'instància pot i ha de procedir, d'ofici, a analitzar si s'ha produït la caducitat del segon, sense necessitat que hagi estat al·legada o demanada per la part interessada.

15. [Sentència 1724/2023](#) de 18 de desembre, de la Secció 4a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional en matèria de **concursos i oposicions**.

El TS estima el recurs de cassació d'interès cassacional interposat contra la sentència dictada pel TSJ de Madrid, anul·la aquesta sentència i estima en part el recurs contenciós administratiu anul·lant l'actuació administrativa impugnada a l'exclusiu efecte de retrotraure les actuacions del procés selectiu objecte d'aquest litigi al moment immediatament anterior al de la qualificació del quart exercici, perquè el tribunal qualificador el qualifiqui de nou, motivant la puntuació que atorga a l'aspirant recurrent amb unes explicacions que supeixin les omissions detectades.

La qüestió que es planteja en aquest cas és determinar el contingut de la motivació per al control de la discrecionalitat tècnica del tribunal qualificador en els processos selectius, quan les bases contemplin expressament que en la qualificació d'un exercici es desglossi la puntuació de cada membre del tribunal qualificador i, en conseqüència, i a l'empara de les bases cal conservar els documents que reflecteixin la puntuació individual de cada membre o, almenys, cal incorporar aquesta informació a l'acta final del procés selectiu, la qual cosa no va succeir en aquest cas.

16. [Sentència 1756/2023](#), de 21 de desembre, de la Secció 3a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional en matèria de protecció de dades de caràcter personal.

El TS estima el recurs d'interès cassacional interposat contra la sentència dictada per la Sala Contenciosa Administrativa de l'Audiència Nacional, que va desestimar el recurs contenciós administratiu interposat contra la resolució de l'Agència Espanyola de Protecció de Dades, per la qual s'arxiven les actuacions incoades arran de la denúncia interposada pels demandants, que cassa i anul·la.

La qüestió plantejada en aquest cas té el seu origen en la publicació d'una notícia en relació amb un manifest subscrit pels recurrents, magistrats en actiu, i en la qual figuraven diverses dades de caràcter personal d'aquests no autoritzades.

L'AEPD va acordar arxivar la denúncia i el TS afirma la improcedència d'aquest arxiu de les actuacions per part de l'esmentada Agència ja que no s'havia culminat la investigació en els termes interessats ni en relació amb l'informe policial, prolix en dades personals dels magistrats que van subscriure el manifest, realitzat sense cap justificació objectiva i amb clara vulneració de la Llei de Protecció de Dades. Per tant, d'acord amb el que declara aquesta sentència, no es pot sostenir que la resolució d'arxiu i la no incoació d'un expedient sancionador es trobi degudament justificada, quan no s'han realitzat diligències eficaces i útils per a l'esclarament dels fets objecte de la denúncia.

17. Sentència de la Secció 1a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem, de **via de fet**.

El TS no admet el recurs de cassació interposat contra la sentència del TSJ de la Comunitat Valenciana presentat per l'Ajuntament de Betxí i obliga l'esmentat Ajuntament a reposar la Creu a la seva ubicació original que era l'Ermida del Calvari.

La sentència del TSJ de València obligava l'Ajuntament de Betxí a reposar la Creu a la seva ubicació anterior, com a conseqüència que no existia cap resolució administrativa de l'esmentat Ajuntament que legalment emparés el canvi d'ubicació de la Creu.

La qüestió plantejada en aquest cas era la legitimació o no de l'Associació Advocats Cristians i el TS afirma que concorren els requisits de la legitimació activa d'aquesta Associació, basant-se en el principi de pro actione, que opera segons la doctrina del Tribunal Constitucional a l'hora de decidir sobre l'admissió dels recursos contenciosos administratius

A més, el TS assenyala que el fet d'haver tractat el tema en quatre sessions de la corresponent comissió informativa no és suficient, ja que aquest òrgan col·legiat no

té competències resolutòries i, que, per tant, falta el títol jurídic habilitant i, s'ha produït sense cobertura legal, incorrent en una via de fet.

18. [Sentència 7/2024](#), de 8 de gener, de la Secció 2a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional, en matèria **d'IRPF en relació amb les deduccions per llars d'infants**.

El TS estima el recurs d'interès cassacional interposat per l'obligat tributari contra la sentència del TSJ d'Extremadura relativa a la sol·licitud de la rectificació de l'autoliquidació de l'IRPF del 2018, i estimant el recurs contenciós administratiu, anul·la la resolució econòmica administrativa. En el seu lloc, estima la sol·licitud, amb la devolució de l'import corresponent més els interessos legals com a ingrés tributari indegut.

La finalitat d'aquest recurs d'interès cassacional objectiu va ser determinar si l'expressió «llar d'infants o centres d'educació infantil autoritzats» a què fa referència l'article 81.2, paràgraf 1r, de la Llei de l'IRPF que condiona l'aplicabilitat de l'increment de l'import de la deducció per maternitat s'ha d'entendre en el sentit que l'autorització exigida per l'esmentat precepte a les llars d'infants o centres educatius infantils no és l'atorgada per l'Administració educativa corresponent, que només serà exigible als centres d'educació infantil sinó la que resulta precisa per a l'obertura i funcionament de l'activitat de custòdia de menors en llars d'infants, segons les disposicions normatives vigents aplicables a aquests tipus de centres.

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA

SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

19. Sentència 51/2024, de 15 de gener, de la Secció Cinquena de la Sala Contenciosa Administrativa del **Tribunal Superior de Justícia de Catalunya**, relativa a l'**Oficina Antifrau de Catalunya** (OAC).

El TSJC estima el recurs d'apel·lació formulat per l'Ajuntament de Canyelles contra la sentència del Jutjat Contenciós Administratiu número 16 de Barcelona que no admet a tràmit el recurs contenciós administratiu interposat per l'esmentat Ajuntament contra la resolució de l'OAC, que no va admetre a tràmit el recurs d'alçada contra la comunicació de l'OAC de 9 d'abril de 2019, en considerar que aquesta Oficina no estava subjecta al dret administratiu.

Àrea de Presidència
Secretaria General

La controvèrsia principal es planteja respecte a l'àmbit i abast del control jurisdiccional dels actes de l'OAC, per a la qual cosa el Tribunal, a l'hora d'analitzar aquesta qüestió, entén que ha de partir de la naturalesa jurídica de l'OAC, establerta a la Llei catalana 14/2008, que la defineix com una entitat de dret públic amb personalitat jurídica pròpia i plena capacitat d'obrar adscrita al Parlament de Catalunya, tractant-se d'un òrgan especialitzat i independent, encarregat de prevenir la corrupció, que exercita potestats d'investigació i inspecció en l'àmbit del sector públic en els termes establerts en la seva Llei reguladora.

Segons la seva definició, l'OAC és una institució no estatutària adscrita al Parlament, que controla la seva actuació a través de la Comissió Parlamentària corresponent i valora els requisits del candidat o candidata a director o directora abans de ser elegit pel Ple del Parlament.

Tanmateix, diu aquesta sentència, que el cert és que les competències de l'OAC es despleguen al marge de l'activitat parlamentària, mitjançant actes d'imperi on s'exerciten potestats públiques, les quals estan subjectes al dret administratiu i, per tant, entren en l'àmbit del control jurisdiccional.

També afirma la sentència que no pot compartir-se que existeixen zones d'immunitat jurisdiccional en l'àmbit de l'estat de dret, ja que l'activitat de control del Parlament és de naturalesa política, que s'instrumentalitza fonamentalment en la rendició de comptes que el director/a de l'OAC ha de donar anualment en la memòria anual, de conformitat amb els articles 22 i 23 de la seva Llei reguladora.

La mateixa sentència fa també una anàlisi d'altres institucions similars a l'OAC, com la balear o l'andalusa, per arribar a la mateixa conclusió: l'activitat de l'OAC està subjecta al dret administratiu i, per tant, al control jurisdiccional.